

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τριμηνί δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου ἡρόσια διακιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνίσι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΝΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβερτίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 22 Αὐγουστοῦ 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ καπετάν Ἀντιφέρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ βαλλίσα του τὸν Ἀτλαντὰ πού εἶχε φέρε ἀπὸ τὸ Σαιν-Μαλό, τὸν ἔνοιξε στὴ σελίδα πού εἶχε τὰ δυὸ ἡμισφαίρια μὲ τοὺς κύκλους τοὺς, μεσημβρινούς καὶ παραλλήλους, καὶ γυρίζοντας στὸν Ζυχέλ, εἶπε :

— Ἐπτά μοῖρες καὶ εἰκοσιτρία, μήκος ἀνατολικὸν τρεῖς μοῖρες καὶ δεκαεπτὰ πλάτος νότιον. Ἐμπρός !

Ὁ Ζυχέλ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα κακοφανισμοῦ. Νότιο πλάτος : Ὁ Καμόλκ λοιπὸν τοὺς ἔστειλε πέρ' ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό ; Ἄ, τὴν καίμενη τὴν Ἐνογάτη ! Ὁ Ζιλδὺς οὐτ' ἐτόλμησε νὰ τὸν κοιτάξῃ.

— Ἐ, τί περιμένεις ; τοῦ φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ θεὸς του. Εἶπα ἔμπρός !

Ἦρνε τὸν διαδήτη του, καὶ ἀκολουθώντας τὸν ἔβδομο παράλληλο, πού τοῦ πρόσθεσε καὶ τὰ εἰκοσιτρία λεπτά, κατέβηκε ὡς τὸν Ἰσημερινὸ κύκλο. Ἀκολουθώντας ἔπειτα τὸν παράλληλο 30 17', ἔφτασε ὡς τὸ σημεῖο ἔπου τὸν διασταύρωνε ὁ μεσημβρινός.

— Λοιπὸν ; πού βρισκόμαστε ; ρώτησε ὁ καπετάν Ἀντιφέρ.

— Στὸν κόλπο τῆς Γουίνεας.

— Ἀκριβέστερα ;

— Στὸ ὕψος τοῦ Λοάγκου.

— Ἀκριβέστερα ἀκόμα !
— Στὴ θάλασσα τοῦ ἔρμου Μαγιούμπα.

— Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ πάρουμε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴ Μπόνα, καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ σιδηρόδρομο ὡς τὸ Ὀράν.

Ἀυτὰ τὰ εἶπε σὰν καπετάνιος πού δίνει διαταγὰς στὸ πλήρωμά

του. Καὶ γυρίζοντας στὸν Ζαρπουκό :

— Θὰ μᾶς συνοδεύσετε βέβαια.

— Βεβαίωτατα !

— Ὡς τὸν κόλπο τῆς Γουίνεας ;

— Ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, ἂν χρειασθῇ !

— Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν γι' αὐριο.

— Θὰ εἶμαι ἐτοιμὸς, γαμπρέ μου.

« Ἄ ! » ἔκαμε ἄθελα ὁ Τρεγκομαῖν ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ « γαμπρέ μου ». Καὶ τόσο ἐσάστισε, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ νταποδώσῃ τὸν εἰρωνικὸ κάπως χαιρετισμὸ πού τοῦ ἔστειλε φεύγοντας ὁ τραπεζίτης.

Ὅταν αἱ τρεῖς Μαλουῖνοι βρέθηκαν μόνοι στὴν κάμαρα, ὁ Τρεγκομαῖν, δαιλά-δαιλά, ρώτησε :

— Δέχτηκες λοιπὸν ;

— Μάλιστα ! ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Ἀντιφέρ. Ἐχεις νὰ πῆς τίποτα, μαουιέρη ;

Τί νὰ πῇ ὁ κακόμοιρος ; Μιλὰ αὐτός, μιλὰ καὶ ὁ Ζυχέλ.

Ἦστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ τραπεζίτης ἔλαθε τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Μάλτα. Ἡ δὲ Ταλιόμα τοῦ τηλεγραφοῦσε πὺς ἦταν εὐτυχισμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὅπου ὁ Μπέν-Ὀμάρ μπόρεε νὰ συγκρίνῃ καὶ νὰ κρίνῃ πού εἶναι τὸ καλύτερο εἶδος ταξιδίου, τὸ «διὰ ξηρὰς» ἢ τὸ «διὰ θαλάσσης» ;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σιδηροδρομικὸ δίκτυο στὴν Τόνιδα δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τὴ Μπόνα, αἱ ταξιδιώτες θάπαιρναν τὸν τροχόδρομο πού ἐξυπηρε-

«Τὸ ἀμάξι περνοῦσε ποτάμια καὶ ποταμάκια ὁμηρικὰ, πού τὰ νερὰ τοὺς ἔφθανε ὡς τὸν ἄξονα τῶν τροχῶν». (Σελ. 410, α')

τούσε τις επαρχίες Κωνσταντίνα, Αλγέρι και Οράν.

Τα χαράματα άφησαν την πρωτεύουσα της Ήγεμονίας. Μαζί τους, έγγράφεται, κι' ο Τραπεζίτης Ζαμπουκό, κι' ο Μπέν-Ομάρ, κι' ο αναπόσπαστος Νάζιμ. Όλοι, κι' αυτός φυσικά, ήξεραν πως το νησάκι Νο 2 θα πήγαιναν να το βρουν στον κόλπο της Γουινέας στην άριστερή πλευρά της Αφρικής.

— Μεγάλο ταξίδι! είπε ο Ζυχέλ στον Μπέν-Ομάρ. "Αν το φοβάσθε, παραιτηθήτε.

Πραγματικώς, ήταν μίλια και μίλια ή θάλασσα από το Αλγέρι ως το Λοάγκο. Αλλά ο Μπέν-Ομάρ δεν έδίστασε να κάμει και το ταξίδι αυτό. Από τη μία μεριά τον έσπρωχνε το έκατομύριο που είχε να πάρη, από την άλλη ο Σκούκ, που δεν είχε πάψει να έλπιζε πως θα έπαυσε και τα έκατο...

Μπήκαν κι' οι έξι στο ταχυδρομικό άμάξι για τη Μπόνα. Την προτεραία, καθώς ξέρομαε, ο Ζυχέλ είχε γράψει της Ένογάτης. Σε λίγες ημέρες, αυτή κι' η μητέρα της θα μάθαιναν προς ποιο σημείο της γης έτρεχε τώρα ο καπετάν-Αντιφέρ για να βρή την περίφημη κληρονομιά, κατά πνήγντα τοις έκατο έλαττωμένα...

— Ένα μήνα τουλάχιστο θα διαρκούσε το καινούργιο ταξίδι κι' οι άρραβωνιασμένοι δεν θα ξαναβλεπουνταν πριν από τα μέσα του Μάη. Πόση στενοχώρια θα προξενούσε στην Ένογάτη αυτό το γράμμα! "Αν ήταν βέβαιη τουλάχιστο πως στο γυρισμό θα γινόταν ο γάμος χωρίς άλλη αναβολή! Αλλά με το παράξενο θεο που είχε, όλα μπορούσε να τα περιμένη...

Όσο για το Ζιλδα, τον πρώην μκουιέρη του Ράνση, ποιος να το έλεγε πως θα περνούσε μια μέρα τον Ίσημερινό! Για την ώρα κοίταζε με περιέργεια τα μέρη που έσχιζε το ταχυδρομικό άμάξι, τόσο διαφορετικά από τα μέρη της Βρετανίας του...

Το άμάξι δεν έτρεχε και τόσο γρήγορα. Από τον ένα σταθμό ως τον άλλο τάλογα κουράζονταν να περνούν πεδιάδες άνώμαλες, ύψώματα, ποτάμια και ποταμάκια όρημικά, χωρίς γεφύρια, που το νερό τους έφθανε ως τον άξονα των τροχών.

Είδαν άριστερά τους το Μπάντο, το παλάτι του βέη—τόσο λευκό, ώστε καλά θα έκαναν να τον κοιτάζουν με καπιτισμένα γυαλιά—άλλα παλάτια μεγιστάνων, τριγυρισμένα από πυκνούς φίλους και πιπεριές, σαν λίτες που οι κλώνοι τους έπεφταν ως τη γη—

άλλα και συνοικισμούς έδω κι' εκεί από ξύλινα σπιτάκια, ντυμένα με πολύχρωμα ριγωτά πανιά, όπου φαίνονται άράβισσες με σοβαρά πρόσωπα, και μαυριδερά παιδάκια, σοβαρά κι' αυτά σαν τις μητέρες τους. Μακριά, έβρισκαν κοπάδια από γιδά, πρόβατα, μαδρα σαν κοράκια.

Εστάθμευαν συχνά. Ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ κατέβαιναν από τάμαξι για να ξεμουδιάζουν. Κάποτε κατέβαινε κι' ο τραπεζίτης, αλλά δεν μιλούσε καθόλου με τους συνταξιδιώτες του.

— Και τούτος έδω, έλεγε σιγά ο Ζιλδας στον Ζυχέλ, δεν λιμνίζεσαι τα έκατομύρια του Καμύλκ λιγότερο από το θείο σου...

— Έτσι φαίνεται, απαντούσε ο Ζυχέλ. "Εκόςου ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι.

Ο Σκούκ, όταν πέζευε, κοίταζε πάντα νάρπαξη καμιά λέξη από τις όμιλίες που έκανε πως δεν τις καταλαβαίνει. Ο Μπέν-Ομάρ όμως δεν το κουνούσε απ' τη γωνιά του, συλλογιζόμενος με μεγάλη άνησυχία το θαλάσσιο ταξίδι που θα έκανε σε λίγο. Τι θα τραβούσε πάλι στον πολυτάραχο Ατλαντικό!

Μά κι' ο καπετάν-Αντιφέρ καθόταν άκίνητος, σιωπηλός και σκεπτικός, μη βλέποντας μπροστά του παρά το νησάκι Νο 2, όπου τα βάζαν να του θά τλειώνων. "Έτσι έγνώμιζε τουλάχιστο...

Την ημέρα—24 του Απρίλη—κατά τη δόση του ήλιου, φάνηκε από μακριά μια ώραία είκόνα από σπίτια, τζαμιά, θόλους, μιναρέδες, πλαισιωμένη από άφθονη πρασινάδα. Ήταν η κωμόπολη Ταμπούρνα.

Έκει στάθηκαν για μερικές ώρες, και μπήκαν σ' ένα ξενοδοχείο, η μάλλον χάνι, όπου έφαγαν και ήπιαν. Όχιτε ιδέα, έννοείται, να έπισκεφθούν την κωμόπολη. Άρκετο ήταν και που την είδαν απέξω...

Στις έννιά το βράδυ εξακολούθησαν το ταξίδι τους. Νύχτα με ώραία άστροφεγγιά κι' έσοχη έρημη κι' άγρια. Οι κίνδυνοι σ' αυτήν δεν ήταν λίγοι. Άνώμαλοι δρόμοι, κακοτοπιές, θεριά, ίσως και κακοποιά που παραφύλαγαν στο σκοτάδι. Καθώς περνούσε το άμάξι από άκροασιές, οι επιβάτες άκουγαν ούρηλάσματα, βρυχηθμούς, και τάλογα ξαφνιάζονταν. Εδτυχώς ούτε λιοντάρι φάνηκε, ούτε πάνθηρας, ούτε ληστές. Και στις τέσσερις άρχισε να χαράζει.

Σε λίγο, έβλεπαν καθαρά ένεικάτω την κοιλάδα του Μετζερνιά και το ποτάμι, που οι όχθες του ήταν κατάφυτες από ροδοδάφνες κι' εύκαλύπτους.

Όταν ξημέρωσε καλά, ο άμιλητος Αντιφέρ ρώτησε μια στιγμή τον άνιψό του:

— Ποθ θα φτάσουμε πριν νυχτώση;

— Στο Γκαρντιμάου, θείε μου.

— Και στη Μπόνα, πότε;

— Άδριο βράδυ.

Κι' ο Αντιφέρ ξανάπεσε στη σιωπή και τους άτέλειωτους ρεμβασμούς του.

Όστούο τα δόση γίνονταν όλοένα πυκνότερα. Έδω κι' εκεί παρουσιάζονταν χωριά άράβικα, γραφικά μέσα στη ζωηρή πρασινάδα. Τα καταλύματα όμως των ταξιδιωτών, τις ώρες που έπρεπε να σταθμεύσουν δεν ήταν παρά στάβλοι, όπου άνθρωποι και ζώα ανακατεύονταν σαν... αδέρφια.

(Ακολουθεί) Γ. ΚΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Η ΑΛΕΠΟΥ

Ένα λιοντάρι τριγυρούσε πεινασμένο ένα πρωί μέσα στο δάσος κι' έφαχνε να βρή κανένα μικρό ζώο για να το καταβροχθίσει.

Καθώς γυρνούσε έδω και εκεί, άκουσε ξαφνικά κάτι κλαδιά να τρίζουν. Μ' ένα μεγάλο πήδημα βρέθηκε εκεί κοντά κι' είδε άνάμεσα απ' τα κλαδιά να ξεπροβάλλη το πονηρό κεφάλι μιας άλεπούς που κοιτούσε τρομαγμένη.

Το λιοντάρι έτοιμαζόταν να φάη την άλεπού. Έκείνη όμως είδε πως έφτασε το τέλος της κι' άρχισε τις πονηριές.

— Λιοντάρι μου, του είπε. Μ' έστειλε ο βασιλιάς της χώρας να σε βρω. Από χθές τριγυρνά έδω μέσα για να σ' αντάμώσω. Δεν ξέρεις πόσο χαρούμενη είμαι που σε βρήκα. Άποφάσισε που λές, λιοντάρι μου, ο βασιλιάς να παντρέψη την κόρη του. Κι' έτσι είπαν πως σου είσαι ο καλύτερος κι' ο πιο δυνατός γαμπρός που πρέπει σε τέτοια βασιλοπούλα.

Το λιοντάρι σαν άκουσε τα λόγια αυτά της άλεπούς άρχισε να κολακεύεται και να περηφανεύεται. Ξέχασε την πείνα του κι' έρωσε τ' αυτιά του για νάκούση καλύτερα τα λόγια της άλεπούς.

— Δοιπόν; Τι σκέπτεσαι, λιοντάρι μου; το ρώτησε η άλεπού. Ο βασιλιάς περιμένει άνυπόμονος την άπάντησή σου.

Το λιοντάρι χωρίς πολλά λόγια είπε πως δέχεται να πάρη για γυναίκα του τη κόρη του βασιλιά.

— Ναι, με ξέρεις; του ξαναείπε η άλεπού. Η βασιλοπούλα μόυπε να σε παρακαλέσω να λιμάρης τα δόντια σου, γιατί φοβάται, λέγει, να σε κοιτάζει με τόσο μεγάλα δόντια.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'. — Το Ζαχαροπλαστείο έτοιμο. — Οι πρώτοι πελάτες

Πρώτα-πρώτα έπρεπε να φτιάσω το Ζαχαροπλαστείο. Πήρα μια κόλλα χαρτί γαλάζιο, από εκείνο που είχα κάνει και τους κλήρους και το έστρωσα πάνω στο τραπέζι της κάμαρας. Έπειτα άνοιξα τα κουτιά μου κι' άράδιασα πάνω στο χαρτί όσα γλυκά είχα—μπομπόνια, πτι φουρ, μπιζέδες, κάστανα, και καρύδια γκλασέ, σοκολατάκια και τα λοιπά. Χωριστά κάθε είδος, σε σωρούς διαφόρων σχημάτων, όμορφα και ταχτικά. Ήταν μια χαρά αυτό το μαγαζάκι, και με την άλήθεια καλή ιδέα είχε η Ροζίνα να παίξουμε Ζαχαροπλαστείο.

Πήρα ένα κουδουνάκι και το έδεσα σε μια καρέκλα, που ήταν τάχα η πόρτα του μαγαζιού. Κάθε φορά που θάνοιγε η πόρτα, το κουδουνάκι θα χτυπούσε.

Η Γαλαζούλα, ντυμένη όπως είπαμε, είχε καθήσει στην άψηλή καρέκλα, μπροστά στο τραπέζι. Σε λίγο το κουδουνάκι χτύπησε και...

... ποιος παρουσιάσθηκε; Ο κύριος Κουίν-Κουίν!

Μά δεν ήταν στο κρεβάτι του, τιμωρημένος; Πώς βρέθηκε στο Ζαχαροπλαστείο; Νάτος! έχει τα χέρια του στις τσέπες και σφυρίζει. Τι κακό παιδί που φαίνεται!

— Πώ, πώ! φωνάζει. Τι έλαεινó το μαγαζί σας, δεσποινίς Γαλαζούλα. Φοίκη!

Η Γαλαζούλα τα έχασε και δεν έβρισκε τί νάπαντήση. Ήξερε πως ο Κουίν-Κουίν έπρεπε να είναι αυτή την ώρα στο κρεβάτι του! Ήξερε ακόμα πως το μαγαζί της δεν ήταν καθόλου έλαεινó. Αλλά πριν προφτάση να του πη

λέξη, ο Κουίν-Κουίν έγινε άφαντος!

— Άσ' τον κι' εγώ ύστερα θα τον τιμωρήσω, είπα της Γαλαζούλας. Πάλι το κουδούνι. Αυτή τη φορά είναι η Ροζίνα κι' η Ραχήλ. Μπαίνουν μαζί. Το φουστάνι της Ροζίνας είναι ξεκουμπωμένο στη ράχη, μα η στιγμή δεν μου φαίνεται κατάλληλη για να τη μαλλώσω. "Όπως λές κι' η νταντά, «κάθε πράγμα στον καιρό του».

— Καλημέρα σας, είπε εύγενικά η Ραχήλ.

— Καλημέρα σας, κυρίες μου, άποκριθήκε η Γαλαζούλα. Τι θα φωνίσετε σήμερα; Έχω, βλέπετε, απ' όλα. Και φρεσκοτάτα, της ώρας!

Η Ραχήλ κι' η Ροζίνα κοίταζαν όλόγυρα το μαγαζί κι' άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους.

— Δεν είναι σωστό να κρυφομιλάτε, τους είπα.

Έπιτέλους η Ροζίνα ζήτησε πέντε δραχμών μπομπόνια, κι' η Ραχήλ πέντε δραχμών φονταν. Η Γαλαζούλα ζύγισε τα γλυκά στη μικρή ζυγαριά, που της είχα βάλει στο τραπέζι, και τα έβαλε μέσα σε δυο χαρτινες σακκουλίτσες. (Έχασα να πώ πως η νταντά μου έφτιασε κάμποσες, άπαράλλαχτες με τις σακκουλίτσες των άληθινών μαγαζιών). Η Ροζίνα κι' η Ραχήλ τις πήραν, έπλήρωσαν κι' έφυγαν χαρούμενες.

(Μίμηση) ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ... ΓΑΤΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τώρα μόλις άρχισαν να προβάλλουν από το πανέρι τους και να βλέπουν με άπορία και θαυμασμό... τον κόσμο.

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ευεργετημένος όσο λίγοι από τόν στρατηλάτη θά θεωρούσε τόν έαυτό του άχάριστα άν τόν άπαρνόταν τώρα σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές. Όταν έγινε ή μεταπολίτευση ζήτησε να μπή σέ διαθέσιμότητα. Και επειδή ήθελε να βρισκεται όσο τó δυνατόν κοντήτερα στην νέα διαμονή του Ναπολέοντος άγόρασε στην Προβηγκία, στα παράλια της Μεσογείου, την χαριτωμένη αυτήν βίλλα και έγκαταστάθηκε εκεί, μαζί με την Κάτια και τόν ήπποκόμο του τόν Βερεζίνα που μόλις είχε άρχισει να συνέρχεται από μία φοβερή πληγή που είχε δεχθή στη μάχη του Μενιμράιγ.

Η Κάτια περνούσε εκεί ήσυχά την ζωή της ανάμεσα σ' αυτούς τούς δυό ανθρώπους που την έλάτρευαν, ό ένας σάν πατέρας και ό άλλος σάν άφροσωμένος της σκλάβος. Μια γριά πιστή όπηρετρία που είχε περάσει όλη τή ζωή της στην οικογένεια Μοντάργκ έκανε τις δουλειές του σπιτιού. Ελάτρευε και αυτή όσο και ό Βερεζίνας την «βασιλοπούλα» τους, αλλά μόνο σ' αυτό τó σημείο συμφωνούσε με τόν γέρο-γρεναδιέρο. Η Μισού και ό Βερεζίνας τακνώνονταν από τó πρωί ως τó βράδυ. Η μαγειρίσα έλεγε πώς αυτή είχε την πρώτη θέση στην καρδιά του παιδιού. Ο γρεναδιέρος έβρισκε την άξίωση αυτήν εξωφρενική, γιατί, έλεγε, «αυτός είχε κουβαλήσει την δεσποινίδα στις πλάτες του από τή μιάν άκρη της Ρουσίας ως την άλλη και την είχε περάσει πάνω από τόν Βερεζίνα και

αυτό βέβαια ήταν πολύ σπουδαιότερο από τó να τής σιδερώνη τά φορέματά της ή να τής κάνη κρέμες και ριζόγαλα».

Όταν ό Ναπολέων γύρισε άπρόοπτα από την Έλθα, ό συνταγματάρχης έτρεξε να τόν συναντήσει κατά την θριαμβευτική πορεία του προς τó Παρίσι και είχε λάβει μέρος σ' όλη την εκστρατεία.

Ο Βερεζίνας, που δεν είχε άκόμη γίνει καλά από την πληγή του, δεν μπόρεσε νακολουθήσει τόν συνταγματάρχη του και ή άπελπισία του ήταν άπεριγραπτή. Είχε μείνει μαζί με την Κάτια και την μαγειρίσα στην μικρή έπαρχιακή πόλη. Παρακολουθούσε από μακριά τά γεγονότα και τó αίμα του έβραζε όσο διάβαζε κάθε μέρα τά πολεμικά άνακωνιωθέντα.

Υστερα από την μάχη του Βατερλώ, ό συνταγματάρχης εξηντηλέμενος και άποκαμωμένος ήρθε να συναντήσει την προστατευομένη του. Από την ήμέρα εκείνη ζούσε κοντά της, χωρίς φροντίδες αλλά με την καρδιά του γεμάτη πίκρα για την μεγάλη συμφορά τής πατρίδας του και για την άτυχία του αυτοκράτορά του.

Η Κάτια άποσπάθηκε άπότομα από τούς ρεμβασιμούς της άπ' την βραντερή φωνή τού Βερεζίνα, που με την ιδέα πώς σιγανομουρμούριζε ούρλιαζε σέ σημείο που να βουλώνη κανείς τ' αυτιά του :

Θά τούς δώσουμε άλλαχτές Ρατακάμ-ταρατακάμ! Θά τούς δώσουμε άλλαχτές Άλλαχτές-παρραλλαχτές!

Τό πολεμοχαρές αυτό τραγουδάκι δεν τó τραγουδούσε ό Βερεζίνας παρά μονάχα σάν βρισκόταν στα πολύ μεγάλα κέφια του. Όταν ήταν πολύ ευχαριστημένος. Τούτη τή φορά όμως, άπ' ότι μπορούσε κανείς να καταλάβη από τά μουγγίσματά του, δεν φαινόταν μονάχα χαρούμενος αλλά και πολύ συλλογισμένος.

— Με τρώμαξες, καζιμένες Βερεζίνα, τινάχτηκε ή Κάτια. Νόμιζα πώς βρισκόσουν άκόμη με τόν νουνό μου. Τελείωσες λοιπόν; Έλα τώρα να μου πής καμιά ιστορία από την εκστρατεία σου στην Αίγυπτο.

— Νά με συμπαθή ή δεσποινίς, άπάντησε με μεγάλη σοβαρότητα ό γρεναδιέρος, αλλά έχω δουλειά άκόμη. Γιατί μου μιλάς έτσι, Βερεζίνα.

Δέν μ' αγαπάς πιά :

— Ό, και βέβαια, διεμαρτυρήθηκε ό Βερεζίνας συγκινημένος.

Ξερόδηξε και πήρε ένα ύφος επιφυλακτικό και μυστηριώδες αλλά έμεινε σιωπηλός.

— Άν δεν θέλεις να μου πής για την Αφρική, έκανε ή Κάτια, πές μου τούλάχιστον...

— Όχι, όχι, την έκοψε ό γρεναδιέρος, ό συνταγματάρχης μου με διέταξε να μίν πώ τίποτε.

Η άπλοϊκή αυτή δήλωση έδαλε την Κάτια σέ όποφες.

— Μπζ, τί σχεδιάζει λοιπόν να κάνη ό νουνός μου; Έλα λοιπόν, καλέ μου Βερεζίνα, μπόρεις να τó έμπιστευθής σέ μένα. Με ξέρεις πόσο είμαι έχέμηθη. Δέν θά πώ λέξη σέ κανένα... σού δίνω τó λόγο μου.

— Ο συνταγματάρχης μου με διέταξε να είμαι μουγγός σάν τó ψάρι... Και με τά λόγια αυτά ό Βερεζίνας κίνησε να φύγη.

Η Κάτια τόν κράτησε από τó μανίκι.

— Δέν μ' αγαπάς πιά λοιπόν! Δέν σέ νοιάζει καθόλου να με λυπήσης τόσο πολύ! Κακέ Βερεζίνα! Και όταν συλλογίζομαι πώς σού έπλεκα ένα τόσο όραλο πουγγί, από άσπρα μπισίμι με χρυσές χάντρες... για να βάζεις μέσα τά λεπτά σου... δέν θά σ' δώσω τώρα!

— Γιατί, μήπως δέν τ' άξίζω; Ποιός σ' ες κουβάλησε στα χέρια του για να περάσετε τόν παγωμένο Βερεζίνα;

— Έσύ έκκνες αυτό για μένα και τώρα δέν θέλεις να μου έμπιστευθής τά σχέδια τού νουού μου.

— Άφσνικη διαταγή! Έκανε βλοσυρός ό Βερεζίνας.

Η μικρούλα άλλαξε τώρα τακτική.

— Καλά, κι' εγώ λοιπόν δέν σέ ρωτάω πιά. Έτσι κι' άλλοιως τó

κατέλαβα : Θέλετε να φύγετε! θέλετε να μ' αφήσετε μοναχή. Ω, τί δυστυχισμένη πού είμαι!

— Βασιλοπούλα μου! Έκανε ό δύστυχος γρεναδιέρος με άπόγνωση. Μήν κλαίτε, μήν κλαίτε, γιατί έτσι, έτσι μούρχεται να κρεπάρω!

— Θέλετε να πάτε να βρήςτε τόν Αυτοκράτορα και να μ' αφήσετε έμένα μοναχή.

— Ποτέ τών ποτών! διεμαρτυρήθηκε ό Βερεζίνας με κάποια άμηχανία. Τί ιδέες είναι αυτές που βάζετε με τó νού σας. Μπζ, πώς τó φανταστήκατε ένα τέτοιο πράγμα!

— Ορκίσου μου πώς δέν θά πάτε πουθενά χωρίς να μου τó πής, πρόφερε ή Κάτια καταπίνοντας τούς λυγμούς τους.

— Νά όρκισθώ, μα πώς να όρκισθώ, έτσι στα καλά καθούμενα; Πρέπει να ζητήσω πρώτα την άδεια από τόν συνταγματάρχη μου.

— Όχι, έκανε ή Κάτια, χτυπώντας τó πόδι της. Νά όρκισθής τώρα άμέσως, άλλοιως θά δώσω τó πουγγί στη Μισού.

— Χίλιες κανονίες! φώναξε ό γέρο-ήπποκόμος, που αυτή ή φοβέρα τόν έκανε έξω φρενών. Κι' όμως δέν ήταν αυτή που σ' έπερασε από τόν Βερεζίνα!

— Και τί με νοιάζει. Αποφάσισε, είδεμη θά τó δώσω!

— Έ, καλά λοιπόν, τά ήπόσχομαι. Νά, είστε ευχαριστημένη!

— Ναι, έκανε ή Κάτια με ίκανοποίηση, είσαι καλός, Βερεζίνα, και σέ αγαπώ πολύ. Και θά σού τó δώσω τó πουγγί έσένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η διπλωματία της Κάτιας

Τρεις μήνες πέρασαν. Ο συνταγματάρχης Μοντάργκ έκανε σ'ό διάστημα αυτό αρκετά ταξίδια ως την Μασσαλία. Κάθε φορά που ξαναγύριζε ήταν και πιδ συλλογισμένος από πρίν. Ο Βερεζίνας, βουδός σάν τάφος άπαντούσε στις έρωτήσεις της Κάτιας με άπόλυτη σιωπή.

Σύμφωνα με τις δικές του εξηγήσεις ό συνταγματάρχης πήγαινε στην Μασσαλία πότε για να έπισκεφθής ένα φίλο του, πότε για να έδη κάποιον συγγενή του.

Μά ή Κάτια δέν άργησε κανένα από τά έπιχειρήματα αυτά να σταθής :

— Ο νουνός μου δέν έχει κανένα συγγενή, έλεγε. Λές ψέμματα, Βερεζίνα, αυτό είναι πολύ κακό πράγμα.

— Δεσποινίς μου, διεμαρτυρόταν ό γρεναδιέρος, μα την ψυχή μου, σ'ε τó όρκίζομαι! Ο συνταγματάρχης μου πάει και κάνει βίξτες στους

φίλους του στη Μασσαλία. Καθώς βλέπετε και σεις, ένα σωρό κύριοι μας έρχονται κάθε τόσο σ'ό σπίτι αυτόν τόν τελευταίο καιρό. Έ είναι για ν' ανταποδώσουν τις βίξτες που τούς κάνει ό συνταγματάρχης μου.

Η Κάτια κουνούσε τó κεφάλι της χωρίς να δηνη μεγάλη πίστη στα λόγια του. Η αλήθεια ήταν πώς τώρα και μερικές βδομάδες ό κύριος Μοντάργκ δεχόταν τακτικά σ'ό σπίτι του πολλούς παλιούς συμμαθητές του.

Όλοι τους όμως είχαν στρατιωτικό παρουσιαστικό. Οι ρεδιγκότες τούς έρχονταν χυτές επάνω τους, όπως άλλοτε οι στολές τους. Χτυπούσαν τά τακούνια από τις πόστιες τους επάνω στις κόκκινες πλάκες της αόλης και τά μπαστούνια τους τά έστρίβαν στα χέρια τους νευρικά, σάν να ήταν μασιτίγια.

— Αυτό δέν μπορεί να γίνη! διαμαρτυρήθηκε ή Κάτια...

σιγανό μουρμούρισμα ως τή στιγμή που οι ξένοι έτοιμάζονταν να φύγουν και άποχαιρέτουσαν τόν κόμητα.

Όταν πέρασε ό πρώτος κλονισμός από την αίχμαλωσία του Ναπολέοντος ή ζωή στην έξοχική βίλλα ξαναπήρε τόν κανονικό της δρόμο. Η Κάτια μάθαινε τά μαθήματά της με την καταπληκτική ευκολία που δείχνουν σ' αυτά τά πράγματα οι Σλαύτοι.

Τις ώρες πάλι που ήταν ελεύθερη, έτρεχε σ'ό περιβάδι να συναντήσει τόν γέρο Βερεζίνα της, που την βοηθούσε να καλλιέργη τó δικό της περιβολάκι με τά μικροσκοπικά του παρτέρρια.

Ένα βράδυ ή Κάτια έτοιμάζε ένα μπουκέτο για να τó προσφέρει σ'όν νουνό της. Όταν εκείνος κατέβηκε από την ταράτσα και πλησίασε την νεαρή άνθοκόμο.

— Καίταξε νουνέ! φώναξε τó κοριτσάκι. Όλα αυτά τά λουλούδια είναι από τά δικά μου περιβολάκι. Αυτά τά γαρύφαλλα δέν θά ταιριάξουν όρατα σ'ό βάσο τού γραφείου σου; Θα σ'ε τά βάλω εκεί για να με θυμάσαι κάθε φορά που θά τά βλέπης.

Ο κόμης φαινόταν εξαιρετικά ταραγμένος. Τράβηξε την μικρούλα στην άγκαλιά του.

— Έλα να καθήσης έδώ κοντά μου, τής είπε τρυφερά.

Η Κάτια υπάκουσε.

— Τι έχεις, άγαπημένη μου νουνέ, έκανε κοιτάζοντας άνήσυχη τόν συνταγματάρχη, ό όποιος μέλο που την έσφιγγε επάνω του δέν άπεφάνιζε να μιλήση. Μήπως είσαι άρρωστος; Μήπως έχεις καμιά στενοχώρια; Γιατί τρέμεις έτσι;

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Όλα της, ένα θάμμα, τόσο όρατα. Τά μάτια, τά μαλλιά της τά σγουρά, τά χείλη, τάσπρα χέρια της, τά πέπλα Χρυσάφια, κι' ό τά θεία της φτερά. Τά διάφανα, τάρραγινα φτερά της Σάν ήλιοι, και σάν άστρα, τόσο φώς και χρώμασε, και τόση άπαλοσύνη!

Μέσα μου φλόγα, ό πόθος ό κρυφός Νάτανε και να γίνονταν, σκεφτόμουν, Στάν όραμάτων γύρω τó χαρό — Κι' έτσι σιγά, θεομά παρακαλόθα — Στούς όρους μου, φτερά, να σ'ε φορώ! Με σ'ε να πάω σ'ά έστικά τά μέρη Όπου κανείς δέν έδρε και δέν έβρει! Κι' όσο παιδί μικρό, τόσο ή λαχτόρα Έθέριους σ'ό όνειρο τή χαρά Την Ανεράϊδα ως έβλεπα να σ'άβη Έτοιμη να μού βάλη τά φτερά!

Κι' ως άπλοια τά χέρια μου, ζυγνούσα! Μ' ένα δάγκωμα άπάγω στην καρδιά... Γιατί, έλεα, γιατί κάθε όνειρό μας Κλαίγοντας σ'έως μαγνύστας τήν ποδιά — Κι' ό θήνος μου παράπονο βαθύ — Νά σ'βη τήν όραιότερη Στιγμή!

ΜΑΡΙΑ Η. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ ΜΟΥ

Την είχαμε από μικρό γατάκι τη Μπέττυ τη μικρή σταχτιά γατούλα με τα όμοια μάτια και το υπέροχο τρίχωμα. Θά την είχαμε δυο χρόνια στο σπίτι όταν ξκανε τα πρώτα παιδιά της, τρία δυοφρα γατάκια. Την άλλη μέρα έπιγα κοντά στην κασέλα που την είχαν βάλει.

Τα γατάκια ήταν γύρω της και κείνη ευτυχισμένη τα κοίταζε. Μά δεν έμελλε να χαρή την ευτυχία της πολύ. Το μεσημέρι όταν θά πήγαινε ναϊτσάω θά της έπαιρναν τα γατάκια της και θά της τ'αποθάναν. Μάτια παρακάλεσα τη μαμά: Κι' αυτή δεν ήταν μητέρα να χαρή τα παιδιά της; γιατί της στερούσαν μια τέτοια χαρά. Μά στάθηκε αδύνατο νάλλάξη γνώμη ή μαμά.

Αφοῦ είδα και άποείδα άποφάσισα να βάλω μπροστά το ψέμμα και τη πονηριά. Αυτό βέβαια που θά έκανα δεν ήταν καθόλου καλή πράξη μά ή άγάπη μου για τη Μπέττυ με τύφλωνε. Και να, άπεσως επί το έργο. Έπιρα ένα καλαθάκι, έβραγα μά σιγιμή εύκαρία γιατί ή γάτα είχε φύγει για λίγο, έβαλα τα γατάκια στο καλαθάκι και τ'α πήγα στον κήπο. Τη γάτα δεν τη πήρα μαζί με τα γατάκια γιατί φοβόμουνα μή με προδώσει με το νιαουριμά της.

Τά έβαλα στη κουφάλια μιάς έλιδας και σκέπασα την κουφάλια με μιά σανίδα. Τά γατάκια νιαουρίζαν παραπονηρικά, μά το νιαουριμά τους ήταν τόσο αδύνατο που δε άκουγόταν. Άλλ' είπα μόλις είχα λίγο άπομακρυνθεί: «Τους έσωσα τη ζωή μά πρέπει να τους δώσω να φάνε κάτι».

Είχα άποδίκονομιες μά πέντε δραχμές. Κοντά μας ήταν μιά γυναίκα που είχε άγελάδες. Της έδωσα τις πέντε δραχμές και μου έδωσε ως τρακόσια δραμία γάλα. Έτσι κανονίστηκε κι' αυτό. Και γύρισα στο σπίτι με ύφος έντελώς άθωο.

«Ήθε να μεσημέρι μά ούτε γάτα, ούτε γατάκι φαινόντουσαν. Γιατί ή γάτα γυρονούσε νάβρη τα γατάκια της, και τά γατάκια ήταν κρυμμένα στην έλιά. Η έξαφανισή της γάτας και των γατιών άνησούχως δλους. Κατά τις πέντε το άπόγευμα μάς φέρνονν τη γάτα υφώια. Είχε φάει φύλα. Μόλις την είδα ταράχτηκα. Ένας κόμπος ήταν σταματημένος στο λαμό, ενώ δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια μου. Γυρίζοντας στο δρόμο για νάβρη τα γατάκια της έφαγε τη φύλα και έφαγα για σ' αυτό. Μή μολοφώντας πιά να κρατηθώ τά είπα όλα στη μαμά».

Ναι, μου είπα άσπρηρά, μπορεί κανείς νάγανει τα ζώα όχι όμως να κείνη και πονηριές γι' αυτά και να κοροϊδεύη τους μεγαλυτέρους του! Άπο τότε έχουν περάσει δυο χρόνια

μά ή συνείδησή μου δεν είναι ήσυχη. Είχα φταίξει ώστε να πεθάνη ή Μπέττυ. Τά γατάκια άνατροφήριαν χωρίς τα χάδια της μητέρας τους. Τό ένα το κρατήσαμε, τά άλλα τά δώσαμε σε κείνη γνωστή μας. Και έπειδή ήταν θηλυκό τό βγάλαμε Μπέττυ. Και όταν τό βλέπω μου φέρνει την εικόνα της μητέρας του, ενώ μιά φωνή μου λέει μέσα μου: «Εσύ έγινες ή αιτία να άνατραφή χωρίς τη μητέρα του».

Τσιγγανοπούλα της Έλίαςου [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο μαθητής διαβάσει: «Ο Αρχιμήδης πετάχτηκε άπ' το λουτρό φωνάζοντας: — Έθρηνα! Έθρηνα!»

— Όραία, τού λέει ο δάσκαλος, πές μου όμως και τί βρήκε, ο Αρχιμήδης; — Τά σαποῦνι, δάσκαλε! άπαντά θριαμβευτικά ο μικρός...

«Ο δάσκαλος: — Και τί έγινε μετά τόν κατακλυσμό».

«Ο μαθητής: — Άρχισαν έράνους για τους κλημυροπαδάς».

Γιλιασός Έυκολοχαγός

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

5.—Μικρή Κυριακή.

Θάπαντήσετε, σ' αυτή την έρώτηση: «Άπο τους σύγχρονους διάσημους άντρες, ή άπο τις σύγχρονες διάσημες γυναίκες, ποιόν ή ποιά θαυμάζετε περισσότερο κι' έχετε στη ζωή σας για πρότυπο και για ιδανικό;»

Τάγωνα, έννοείται, θά δομασουν ένα άντρα και τα κορίτσια μιά γυναίκα—ποιητή ή ποιήτρια, συγγραφέα ή συγγραφέα, καλλιτέχνη ή καλλιτέχνιδα—και άστρα άκόμα του Κινηματογράφου—ή επιστήμονα, έφευρέτη, πολιτικό, στρατιωτικό, άθλητή, έπιχειρηματία, κτλ. κτλ. Η δικαιολογία της προτιμήσεως να είναι, παρακαλώ, σύντομη. Κάθε άπάντησή ή άπάντησή να έχη τό πολύ λέξεις (80) λέξεις. Οι καλύτερες θά βραβευσούν ή θά επαινεθούν, και θά δημοσιευθούν.

Τελευταία, τόν ίδιο διαγωνισμό, με την ίδια έρώτηση, έκαμε τό γαλλικό περιοδικό «Jeunesse» κι' είχε μεγάλη έπιτυχία. Γιατί έλαβαν άφορημιά και γράφουν εκεί κι' οι έφημερίδες για τις τάσεις, τις κλίσεις, τα ιδανικά της σημερινής νεολαίας και να βγάλουν συμπεράσματα για τό πνεύμα της εποχής. Την ίδια έπιτυχία έλαίξω να έχη κι' ο δικός μας. Φτάνει νάπαντησουν πολλοί. Μά είμαι βέβαιη πως άπ' όλους τους Έκτακτους Διαγωνισμούς, αυτός θά τραβήξη περισσότερους.

6.—Μετάφραση άπο τό γαλλικό.

EXTASE

Et j'entendis une grande voix... Apocalypse

J'étais seul près des flots, par une nuit d'étoiles. Pas un nuage aux cieux, sur les mers pas de voiles. Mes yeux plongeant plus loin que le monde réel, Et les bois, et les monts, et toute la nature, Semblaient interroger, dans un confus murmure. Les flots des mers, les feux du ciel.

Et les étoiles d'or, légions infinies, A voix haute, à voix basse, avec mille harmonies, Disaient, en inclinant leurs couronnes de feu, Et les flots bleus, que rien ne gouverne et n'arrête, Disaient, en recourbant l'écume de leur crête: —C'est le Seigneur, le Seigneur Dieu!

Αυτό τό ποίημα του Ούγγου (άπο τό «Ανατολικά», αριθ. XXXVII), θά τό μεταφράσετε σε λογοτεχνική γλώσσα—δημοτική, έννοείται, καθάρωτατη—είτε σε στίχους, άν μπορείτε, είτε στο πεζό. Φυσικά, στους στίχοι αυτούς έπιτρέπεται και κάποια έλευθερία στην άπόδοση' οι πεζοί όμως, που δεν στενεύονται άπο μέτρο και όμοιοκαταληξία, πρέπει νάποδοσουν τό κείμενο πιστότατα. Μιά πεζή μετάφραση, πιστή και άρμονική, είναι άνωτερο άπο μιά μέτρια σε στίχους. Όσοτε άς μή διατάσουν να λάβουν μέρος στον Διαγωνισμό κι' όσοι δεν στίχοι γράφουν φτάνει να έξουν καλά γαλλικά και καλά... έλληνικά.

Κοινοί Όροι.—Στό 340 φυλλάδιο βλέπετε τους κοινούς όρους όλων αυτών των Έκτακτων Διαγωνισμών που, με τους σημερινούς, έγιναν έξη. Ύπενθυμίζω: Κάθε άπάντησή πρέπει να είναι γραμμένη σε χωριστό χαρτί (όχι στο ίδιο έλαιο) με τό όνομα, τό ψευδώνυμο (άν έχει) και άπαρτήτως την ηλικία του διαγωνιζόμενου. (Όσοι δεν σημαίνουν ηλικία θά καταταχθούν στη Μεγάλη Τάξη). Βραβεία θάπονυμθούν τά άριστεύονα για τους Μικρούς Διαγωνισμούς (βλ. Οδηγό). Προθεσμία ως τις 10 Οκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Υ. Γ.—Δεν είδα ύποχρεωμένοι νάπαντήσετε και στους έξη Διαγωνισμούς' μόνο σ' όσους θέλετε. Κι' έναν-έναν που έτοιμάσετε, μπορείτε να τόν στείλετε και χωριστά, χωρίς να περιμένετε να τους έτοιμάσετε για να τους στείλετε όλους μαζί.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΞΗΣ

Αθήνα, 42 όδος Ευριπίδου την 19 Αβγούστου 1936

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μαρί της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλαση», διοργάνωσε διημερομιακές ειδυλλιακές εκπομπές για τα Έλληνόπουλα, τόνο του Έσωτερικού όσα και των έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως έξης: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 30 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

Η ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟΛΗΜΜΥΡΑ έξακολουθεί. Καθ' όλη μέρα μόνο συντηρες, — όσο μπορεί—άπαντησιές πρέπει να κείνω. Αυτοσχέδι; «Α, καθόλου! είναι τόσο εύχρηστο να μου γράφουν τά παιδιά μου!

Διημερομιακή, ένα γράμμα σου μετρηδύθηκε με τό κομμάτι της Σ. Σ. Σ. και μόλις τώρα, κατά τόχη, τό βρήκα. Είναι βέβαια καλό—ήμερομιακή δεν βλέπω—είναι και πολύ έξωπο, δυσανάγνωστο. Άς μην κορασιώθω τό διαβάσει κι' άς περιμένω να μου έξαγοράψης.

Πώς σου φάνηκαν λοιπόν τά φάρια, Στεφανίδη, ύστερ' άπο πέντε ήμερών νηστείας; Πές της άδελφής σου να μή ντρέπεται να μου γράψη, άν πιστεύω δε να κείνη και τόσο άσχημα γράμματα!

Αεϊλά, πολύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου άπο τό Γαίνινα, όπου περνάς τόσο όμορφα. Σε συγχαίρω που και πέτος, όπως και πέρος, προδιδάσκηκες με τόν άνώτερο βαθμό που δόθηκε στην τάξη σου. Και τό χρόνου!

Δεν θυμάμαι τόνο, Χαμαίλειον, για τό κομμάτι σου. Έως θά είναι άνάμεσα σ' έκαίνα που δεν άδιάβασα άκόμα, και πρέπει να περιμένω, γιατί περνούν και δυο μήνες ως να έλθη ή σειρά ενός κομματιού. Ταράχια έστειλα.

Δεν τ'έβρα, Έυτυχία, πως τό φευδώνυμο' αυτό που πήρες, είναι ή άτυχία που αισθάνεσαι μέσα σου άπότση με γνώρισε. Αυτό πολύ με συγκινεί. Σ' εύχαριστώ για την έγγραφή τού Ε. Μ. και που προσπαθείς στο χωριό να μου έγγράψης και άλλους. Τό κομμάτι σου θά περιμένη τη σειρά του.

Χαίρω πολύ, Παιχνιδάρα, που άποφάσισε να λάβης μέρος και στην κίνηση. Για τό ποίημα θά σού πω άμα τό διαβάσω με τη σειρά του. Τα «Παιδιά εκ τού φουι κοδ» που δημοσιεύω είναι φωτογραφίες που μου στέλνουν διάφοροι έρασιτέχνες, ή εικόνες, άπο φωτογραφίες πάλι, που βρίσκω σε έννα περιοδικά.

Τά είδα βέβαια και στις έφημερίδες, Πόλις τών Όναίρων, αλλά που έγιναν στην Όλυμπια, αλλά εύχαριστήθηκε περισσότερο που τό διάβασα στο γράμμα σου. Όχι, κομμάτι με συνέχεια δεν μπορεί να δημοσιεύη στη Σελίδα, τώρα μάλιστα που τό φυλλάδιο είναι όκτασέλιδο και την περιόριστον τόσο οι διαγωνισμοί.

Έλαβα, Όρφέα, τις Άσκήσεις σου, αλλά δεν θά τις έβξ τόσο γρήγορα δημοσιεύω γιατί πρώτα θά έξαντήσω τις Συλλογές του τρέχοντος Διαγωνισμού, θά δημοσιεύσω και τάποτελέσματα, και κατόπι θάάρχισω να πάρνω άπο τις Άσκήσεις που λαδώνω τώρα. Σού έστειλα 6 τετράδια.

Πολύ ίκανοποιητικός ο βαθμός σου δεν είναι Κύριε τού Ντάντσιγκ, έλιξω δ-

μως πως στο έβξ θά παίρνης καλύτερους. Έδωσα τη φωτογραφία στον κ. Φαίδωνα που σ' εύχαριστώ πολύ. Τό κομμάτι έπρεπε να τό γράψης χωριστά. Έυτυχώς κοδόναν άπο τό γράμμα, κι' έτσι τό έκοψα και τό φύλαξα για να τό διαβάσω με τη σειρά του.

Τί καλά που θά έκαουράξασαι τώρα, Μύρον της Άνδρου, άπο όρασαρό σου νησι! Κι' ο κ. Φαίδων εύχαριστήθηκε πολύ πού σε γνώρισε κι' έλιξες; να σε έναϊνθή όταν θά γυρίσης Νάι, τό είδα κι' έγώ, «Νέα και Περίεργα» δεν χωράδουν στο όκτασέλιδο.

Εύχαρίστως δάχομαι, Κατάσσιπε Νο 88, και τό μικρό σου άδελφό, που περιμένω να μου γράψη και ο Έλιος. Τό φευδώνυμο του άνεκρήθη, μόνο που έλασες να μου γράψης και τό όνομα του.

Πολύ μου άρεσε τό γράμμα σου, Μαρίτα. Καθαρό τό γράμμα σου, καθαρή κι' ή έκφρασή σου, που θά πη πως στο μυαλό σου όλα είναι καθαρά. Πραγματικά, στο Παίγνιο του φύλλου 29 βρίσκονται πάντε πόλες έρωσιαικές; μία άρρικανική και μία έλληνική, όταν τά ΠΟ και ΒΟ γίνουν ΠΡ και ΒΡ. Μπορεί λοιπόν να είναι και τυπογραφικό λάθος. Περμένω τώρα να μου γράψης κι' άπο την έσοχή.

Χαίρω πολύ, Γωάννη Μάραση, αλλά στείλα έλλο φευδώνυμο, γιατί αυτό που προτείσεις δεν έπιτρέπεται. Σ' άρχαία δράματα, συνήθος, παρουσιάζόταν στο τέλος κάποιος θεός που έφρασε τη λύση. Ό θεός αυτός παρουσιάζόταν με μηχανήμα, όπως και στα σημερινά θέατρα οι ύπερφυσικές έμφανίσεις. Κι' άπ' αυτό προήλθε ή παροιμία «άπο μηχανής θεός», που τη λέμε για ένα πρόσωπο, ή για ένα γεγονός, που παρουσιάζεται άπροσπτα σε μιά δύσκολη περίσταση και την έξοικάλεινε. Π.χ. «κι' ενώ κανένας δεν ήξερε τί να κείμη ήθε άξικα, ως θεός άπο μηχανής, ο πλοώσιος θεός άπ' την Άμερική, και τό διαόρωσε όλα».

Τά έλαβα όλα, Βασίλισσα Νεφερίτι, και για τό κομμάτι σου θά περιμένω να τό διαβάσω. Ό κ. Ε. δεν έλασες βέβαια τό κοριτσάκι τών «Έντεκα χρόνων» και σ' εύχαριστώ. Στο πρόηγόμενο γράμμα σου έλασες πως τό καλοκαίρι θά έρχόσουν στην Άθήνα. Ματαίώθηκε τό ταξίδι;

Αεβιντόπουλο, θά είδες βέβαια την έγκριση, και θά έλαβες τά τετράδια, τό φυλλάδιο και τό λυσάχαρτο που σου έστειλα. Σε συγχαίρω για τό άριστα τό άπολυτηρίου σου κι' εύχομαι κάθε πρόοδο στο Γυμνάσιο. Ναι, μπορεί κανείς νάφνη να μαζεύονται και δυο και τρία βραβεία, και να παίρνη, με την άξία όλων μαζί, τό βέλτο που θέλει. Μπορεί έπίσης να συμπληρώνη με μετρητά την άξία τού βιβλίου, άν δεν φθάνη ή άξία ενός ή περισσότερων βραβείων. Γενικά, άπο κάθε του παραγγελά, μπορεί νάφνη την άξία τών βραβείων και να στέλνη μετρητά τό όπλοισμο.

Πολύ καλός ο βαθμός σου Άρσενικός Νο 1, εώς! Τό κείμενο που σε έδωσα έπρόσεξα πολύ να μην έχη κανένα λάθος, ώστε να μπορεί κανείς νάποκαταστήσει τους στίχους άκριβέστατα. Άπ' όσα μου έλες, δεν μπορούσα να καταλάσω τί λάθος κανείς. Υποθέτω μόνο πως δεν μετρήσε καλά, γιατί δεν λογαριαζες τις συνδέσεις. Η. χ. ο στίχος που μου γράφες δεν είναι δεκαεξαόσλλαδος αλλά σωστός δεκαπενταόσλλαδος γιατί τό «έκλεισε» δεν είναι τριές συλλαβές, παρά δυο (προφέρεται έκλεες, οχέδόν έκλεες). Μήπως αυτό άρκει να σε εφύσιση;

Δεν περάζει, Χιωτάτο έλα, που δεν λύνεις όλες τις Άσκήσεις' αγά-αγά θά συνήθισες, φθάνει που σου άρδουν και καταγίνονται. Έύχομαι περισσότερο στην Άγγούλα. Μά βέβαια που όλες οι έμέτι Διαπλασοπούλες πρέπει να ένωθήςτε σ' ένα Σύλλογο και να κείμετε πολλά, γιατί ή ένωση είναι δύναμις. Μαυρογένη Άσιόβλου, ο κοριώτερος λόγος που έπροποσιώσαι τόν Διαγωνισμό, είναι που πολλοί δεν πρόφταναν την προθεσμία κι' έτσι δεν έλάβαιναν άριστές Συλλογές. Τά τιμολόγια έλλαξαν, ώστε μήν κοιτάτε γι' αυτά τόν Ουγγό. Ά, πόσα όμορφα βιβλία άδιάβασες! Η Βίβλια που έχει τόν πρώτο γυϊό της Χιονιάς, τώρα είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη. Άπο κανένα παιδί μου δεν άγαπήσ λίγώτερο, κι' άν καμιά φορά δεν άπάντησε ή άργησα νάπαντήσω σε κανένα σου γράμμα, είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη. Άπο κανένα παιδί μου δεν άγαπήσ λίγώτερο, κι' άν καμιά φορά δεν άπάντησε ή άργησα νάπαντήσω σε κανένα σου γράμμα, είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη.

Λύνεις όλες τις Άσκήσεις' αγά-αγά θά συνήθισες, φθάνει που σου άρδουν και καταγίνονται. Έύχομαι περισσότερο στην Άγγούλα. Μά βέβαια που όλες οι έμέτι Διαπλασοπούλες πρέπει να ένωθήςτε σ' ένα Σύλλογο και να κείμετε πολλά, γιατί ή ένωση είναι δύναμις. Μαυρογένη Άσιόβλου, ο κοριώτερος λόγος που έπροποσιώσαι τόν Διαγωνισμό, είναι που πολλοί δεν πρόφταναν την προθεσμία κι' έτσι δεν έλάβαιναν άριστές Συλλογές. Τά τιμολόγια έλλαξαν, ώστε μήν κοιτάτε γι' αυτά τόν Ουγγό. Ά, πόσα όμορφα βιβλία άδιάβασες! Η Βίβλια που έχει τόν πρώτο γυϊό της Χιονιάς, τώρα είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη.

Άπο κανένα παιδί μου δεν άγαπήσ λίγώτερο, κι' άν καμιά φορά δεν άπάντησε ή άργησα νάπαντήσω σε κανένα σου γράμμα, είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη. Άπο κανένα παιδί μου δεν άγαπήσ λίγώτερο, κι' άν καμιά φορά δεν άπάντησε ή άργησα νάπαντήσω σε κανένα σου γράμμα, είναι μεγάλη, παντρημένη; και δεν κείνεται πιά στο άντικρινό μας σπίτι. Είναι γελασμένη, Κίτρινη Άράνη.

Ελευσοπυργιώτη, που τά καθαρά γράμματα σου τόσο μάνακαρπύουν—Χειμώνας σου, που είχες να μου γράψης τόσο κομμάτι—Τσιγγάνα που σου ένεκρινε και τό έλλο—Bessy Shaw με τώρα κοραϊδάκι Δεσπότη Καρδούλα, Έυθύμη Φαροπούλα, Άνθισμένη Γαζία, Πορθημέ τού Ευρίπου, καλά μου παιδιά, και τά δικά σας γράμματα διάβασα με μεγάλη εύχαρίστηση. έστέλεσα τις παραγγελλές σας και περιμένω να μου έξαγοράψης.

Ευκρίσεις Ψευδώνυμων Νέα Ψευδώνυμα: Έλληνική Σημεία, κ (***) Ένδεκάτη Όλυμπιάς, κ (!) ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Άπο συνήθεια» τού Νείλου. Καλογραμμένο και καλά ψυχολογημένο, δεν κείνει όμως για τη Σ. Σ. Σ. —Οι φωτογραφίες της (ΑΒ). Πολύ νόστιμο αλλά άκατάστατα γραμμένο. Νά έξαγοράψη με περισσότερη προσοχή και με καλύτερη σιγή.—Η άκρογιαλιά τού Έυθουμου. Έγος στωφώδες, Έκφράσεις κοινώτατες.—Θά ήθελα τής Μ. Γ. Μπ. Δεν είναι έπαύτως άπορρίψιμο, αλλά με την ύπογραφή αυτήν θά προτιμούσα να δημοσιεύω κανένα καλύτερο ποίημα. Άλλωστε και οι δυο πρώτες λέξεις που έπαναλαμδάνονται σε κάθε στροφή σχηματίζουν κομμάτια. Έξάσαστε κίελας την «Μικρή Στιχογραφική»;—«Άπο τό ήμερολόγιό μου» τού Ζούζουλο. Πολύ προσωπικό. Είναι γραμμένο με μεγάλη συγκίνηση, αλλά μπορεί να λυπηθή πρόσωπα στα όποια τό Ζ. έπρεπε με κάθε τρόπο ν' άποφύγη να προκαλέση ποτέ και την παραμικρή λύπη.

Τό παράσημο τής Τσουονίδας. Τό θέμα είναι καλό και όχι άπο τά συνειθισμένα, αλλά ή έκτέλεση ύστερα πολύ. Χρωαζόταν περισσότερο τέχνη.—Πειρασοί τής Μπατεροφάου. Τό θέμα άρκετά κοινό. Θά μπορούσε όμως να γίνη ένα νόστιμο κομμάτι άν τό γράψιμο ήταν πιο περιποιημένο και ή γλώσσα έυαλωτήρη.—Φευγαρόλουτη βραβεία τού Μικρού Σπουδαίου. Κι' αυτό ήθελε περισσότερο τέχνη.—Τό τέλος τού σχολικού έτους τού Β. Β. Κοινό θέμα, έτερο γράμμα, σχολαστική γλώσσα.—Παράπονα τού Θ. Θ. Ή ποίημα είναι φαιδίστατο. Αλλά δεν είναι τού Θ. Θ. Ό φίλος μας φαίνεται πως δεν θά έξη έτι στη Σελίδα δεν δημοσιεύονται παρά μόνον πρωτότυπα κομμάτια ή μεταφράσεις.—Θά έξακολουθήσω.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της Γυλέριαν (εὐχαριστῶ γιὰ δλα παρμένω καὶ τὸ ξενοδοχεῖομα) **Μικρὸν Σπουδαστὴν** (ξέρω πὸς τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ ἐστειλαν χρυσοδέτα αὐτῆ τῆ φορά θὰ εἶνε λάθος στὴν παραγγελία—τὴ παραγγέλου εἶδο σ' ἓνα βιβλιοπωλεῖο, γιὰτὶ ἐγὼ μόνον ἔδετο ἔχω—ἢ θὰ εἶχαν ἐξαντληθεὶ τὰ χρυσοδέτα) **Βαρῶνον Δελανάρταστὴν** (εἶδες λοιπὸν τὴ λύση τοῦ προβλήματος 241; τί θύλοκο καὶ τί εὐκολο μαζί! χαίρω ποὺ σοῦ ἄρσται καὶ τὸ νέο μου μυθιστόρημα) **Ποῦπουλο** (δυσανόγηστο κάπως τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖο τὸ σκεῖτο τοῦ κ. Ξενοπούλου, μπράβο!) **Ἀργεῖμι** (τί γὰ τίς κόμω, παιδί μου, ἀντὶς τίς Ἀσκήσεις ποῦ εἶναι μαζί μὲ τὸ γράμμα; τὰ γράμματα, βλέπεις, φυλάγονται ἀλλοῦ, καὶ οἱ Ἀσκήσεις ἀλλοῦ· νὰ μοῦ τις ἐναστέλλης γραμμὲς σὲ χωριστὸ χαρτί) **Ἀγκίνα Χαράς** (ἔλαβα καὶ τίς Ἀσκήσεις) στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὸ Ἀνέκδοτο ἀπαντῶ ναι) **Σοφίαν Δονδολίνου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, περιμένω) **Ποῦλιαν** (εὐγε, πολὺ καλὰ οἱ βαθμοὶ σου γράψε μου τώρα κάπου-κάπου, κάτω ἀπ' τὰ πῦκα ποῦ ξεκουράζεσαι) **Ρέαν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα) χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ πρῶτο σου γράμμα, ποῦ ἐλπίζω νάχη συνέχεια) ναι, πρέπει νὰ σημειώνεται κ' ἡλικία, γιὰτὶ στὶς Ἀσκήσεις οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ τάξεις) **Εἰρήνην Κατασὴν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξενοδοχεῖομα) ἔστειλα στὴ νέα μου φίλη τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς) **Τραγουδιστὴν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα) χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κ' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά) **Ραλιάνδραν** (ἢ ἀποστολὴ τῶν τετραδίων ἐδράδανε γιὰτὶ εἶχαν ἐξαντληθεὶ κ' ἔπρεπε νάναυτοπῶω) **Πουλι τοῦ Δάσου**, **Ἰσιδα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἀποστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Αυγούστου θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσων. Δι' ἄσας τῶν φυλλαδίων τούτου δεκτὰ μέχρι τῆς 22 Ὀκτωβρίου.

- 440. Αεξίγνωτος**
Κάποια θεὰ στολισθῆκε
Μ' ἀνθάκι ποῦ μυρίζει,
Κι' ἐν' ἀκρωτήρι ἐφάνηκε,
Ποῦ ὁ λυτῆς τὸ γνωρίζει.
Ἄνθος τοῦ Ἰονίου
- 441. Στοιχειογράφος-Μεταγραμμαι-τιμὸς**
Στὰ χρόνια ἐκείνα τὰ καλιὰ,
Τὸν κόσμον ἀναστάτωσε,
Ἄρματος καὶ τολμητίας νέος.
Μ' ἀποκεφάλισ' τον σκληρῶ,
Τὸ γιῶτα του ἦτα κάμε το,
Καὶ θὰ φανῆ θεὸς γενναῖος.
- 442. Στοιχειογονόγραφος**
Ἐνα φρονιτὸ ἐξωτικὸ
Γράμμ' ἀκόμα ἓνα παίρνει
Καὶ σ' αὐτὸ τὸν τόνο βάζει.
Κι' ἓνα πρόσωπο ἀπὸ
Τῆ Διάπλασι μὰς φέρνει,
Ποῦ ἀγαπᾷ ὅποιος τὴ διαβάσει.
Ἄγκυρα
- 443. Αἰνίγμα**
Συχνὰ με βρισκεις στὸ τραπέζι
Μέσ' στὰ πολλὰ θαλασσινά.
Μὰ κ' ἢ καλιὰ ἀπὸ μένα καίζει
Καροῖσάκη, καρμπορά...
Αἶψη χρειάζεται σοφία,
Ἄν καὶ χωρὶς ὀρθογραφία.
Ἄγνωστα

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν **Τόμοι** τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελλίδων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ **Τόμοι** τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελλίδων 624) ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 16 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἰς τοὺς ραμμένους εἰς τοὺς ἀρραφὸς.

444. Πυραμῖς

```

+
*+*
**+**
***+***
****+****
*****+*****

```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρῶν: φωνήεν, αἰσθητήριον, πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαῖος ἀθηναῖος πελοπονησικῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ἀφρικής. Οἱ σταυροὶ καθέτως, βαλκανικὸν ὄρος, Ντίους Φώμης

445. Ἐπιγραφὴ

Ο Ε Α
Η Ι Ο Ν Σ Ρ Ε Ν
Α Ξ Σ Ι Ο Ι Κ Μ Ο
Ο Υ Ε Τ Λ Ο Ο Υ Σ
Σ Ι Γ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Αἰώνιος Θράλλος

446. Απλὸ Καράλι
ἦλη, σὺς, ὄνος, βέλος, ἄρος
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προσεθεῖ
ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τόσκι τῶν ὁποίων νάποτισθῶν πόλις.
Κίτρινη Ἀράχνη

447. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ δεύτερα καὶ τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν δύο ὁμοίους μυθολογικοὺς νέους:

1. Πέντε τοιαῦτα ἀποκαλοῦν τὸ Πένταθλον
2. Νεοῦλλην ποιητὴς περὶφημας
3. Βλέπεται καθ' ἕνους
4. Τὸ ὄνομα τῶν οὐρανίων, οὐτως αἰετῶν, συμβόλιον τῆς ἀρχαίας Ρώμης
5. Ἐπίθετον σημαῖνον τὸν σκληρὸν, τὸν ἀκαμπτὸν
6. Πηγὸν ὑδροχάρους
7. Πόλις τῆς Ρωσίας
8. Μέρος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ.
9. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Γεώργιος Χ. Χαράλαμπος

448. Γρίφος

ινα	ωσι			
ινα	ωσι	ωσι	ωσι	πριν 1
εδ	ωσι	ωσι	ωσι	πολ 1
ινα	ωσι	ωσι	ωσι	
ινα	ωσι			Αουλεῦ

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 23

264. Πυραμῖς (πυρά, μῆς).—265. Καστία-Ἄσια.—266. Κέρδος-κέδος.—267. Πάρις-ῖς.
268.

```

Α Α Σ Σ
Ι Κ Κ Ο Ο
Υ Ε Ε Η Α Λ Υ Ω
Π Μ Τ Α Υ Τ
Ι Ο Υ Ο
Σ Σ Ε Σ

```

269. ΠΑΝ (Π-άγος, Α-ύλή, Ν-άγιος).—270. Ἡ πείνα κάσπρα πολέμῳ καὶ χῶρος παραδίνας.—271. **Μῆ θίγης τὰ καυὰς κείμενα** (μῆ, θίγεις τὰ, κακ ὡς, κμ ἐν α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'—584]

Αργεῖμι, εὐχαριστῶς ἀλληλογραφοῦμε. Γράφατε κ. Ἀναστάσιον Ἰωάννου, Σκόρου 36, Ἀθήνα, διὰ κ-α. Περιμένω. **Μαῦρος Καβαλλάρης**

[Α5'—585]

Παρακαλοῦμε δλα τὰ Διαπλάσπουλα Κων/πόλεως νὰ δημοσιεύσουν μὲ μίαν ἀγγελίαν τὴ Δ/σι καὶ τὸ ψευδώνυμό των διὰ νὰ γνωριστοῦμε.

Ἰνδιάννα-Ζαπτιῖς

[Α5'—586]

Μοδιανὸ Ζιζάνιο—ΑΑΙΚΗ ΚΑΖΑΠ-ΑΟΥ. Ἄν μπορῆς, ἀποκλιφῆ με τὴν κ' ἀσὺ. **Ντένκετιβ «Χ»**

[Α5'—587]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, γειά σας. Ἄλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδία κτλ. Γράφατε: Δῆμον Ἰωάννου, Βροντάδων Χίου, διὰ «Ο. Π.»

Ὁδρανὸς Πολύφοτος

[Α5'—588]

Εὐθύμω Σημαιοφόρῳ, ἀς ἀλληλογραφῆσομε καὶ ἀς συμμαχῆσομε. Στείλα πρῶτος στὴ Δ/σι: Κον Ἄθ. Ἀποστολιθῆν, Σταδίου 45-β διὰ: **Σανθὸν Νάδαχον**

[Α5'—589]

Αποκαλιπτό: Ἀσπρὴ Παταλούδα—Πάτερσλος Παπαχριστοπούλου. Μὲ γνωρίζετε; **Τρελλὸ Διαβολάκι**

[Α5'—590]

Χρόνια πολλὰ κ' ἀνέφελα, ΣΦΙΡΕ. Ἡ περαιτέρω διαμονή μου στὴν Ἀθήνα εἶναι μαρτύριο· ὅλοι με ρωτᾶνε γιὰτὶ ἢ Σπίγῆ μίλησ καὶ εἶπε, καὶ εἶπε... Ὁ ἴδιος ὁ κύριος Φαίδων μὲ ρώτησε «τί συνέθηκε μὲ τὴ Σπίγγα». Καθ' ὅσονος βλέπω τὸν Torquemada νὰ με ἐξετάζει γιὰτὶ **μαλλώνουμε** μὲ τὴ Σπίγγα. Ἐχεις τὸν λόγον, παιδάκι μου. Φιλικώτατα.

Τάσος Λουζῆς

[Α5'—591]

Αιανέ, Ραδάμανθ, τί γινώσκαστε; Τοῦ χρόνου στὸ ὄχθος θὰ πάτε πάλι; **Ἄλιμος**

[Α5'—592]

Καὶ σὺν τί δὲν καταλαβαίνεις, Σαοπηδόνα; Δὲν φροντίζομαι νὰ γράψω οὔτε νὰ δημοσιεύσω τίποτε γιὰ σένα! **ΔΟΣΗΣ ΠΥΡΦΑΝΟΣ**

[Α5'—593]

Εὐγε, Πλωτάρχη, γιὰ τὰ ὠραῖα λόγια ποῦ ἔγραψες καὶ γράφεις καὶ τίς ἀδικεῖς κατηγορίες τῆς Φκουστίνης χάρις λόγῳ. Νομίζεις πὸς τὸ πιστέψαν τὰ Διαπλάσπουλα; Γελῶσαι, Μπαμπῆκα μου! **Κιωτοπούλα**